

Halvaar, for hvilket Fritagelse begjæres.

III De følgende Skattereminer:

Armbælskerne indeholde enten, at Leiligheden fremdeles kun har været beboet af 1 Familie ad Gangen, at Væisummen og Kvadratrummet er uforandret, eller, naar Fritagelse er fordret i Senhold til § 5 b), da de samme Erklæringer som første Gang.

I Øvrigt kan Sagen formentlig ved administrative Forholdsregler, naar den først er kommen i Gang, senere stilles nogenlunde lempeligere. At der vil være nogen Uleilighed forbunden dermed, kan ikke være Andet, men Uleiligheden vil langt opvejes ved de Fordele, som derved ville komme de Paagældende til Gode.

XII Slutning. Skal jeg endnu omtale Ændringsforslagene til § 7. I saa Henseende maa jeg meget tilraade, at man enten bliver staaende ved Lovforslaget, eller at man tager det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Vilde) til samme Paragraf, idet jeg holder mig forvisset om, at det vil berede Sagen betydelige Vanskeligheder, dersom man stiller Regeringens Anordningsmyndighed i dette Tilfælde ganske frit. Sagen er den, mine Herrer, at Forholdet ikke maa opfattes saaledes, at der skulde være givet Kommunalbestyrelsen et absolut Veto. Det, hvortil Kommunalbestyrelsens Samtykke udtræves, er kun, at Reglerne gennemføres uden Rigsdagens Medvirkning, gennemføres ved kongelig Anordning. Under Regeringen, at den Modstand, der gjøres af Kommunalbestyrelsen, er ubegrundet, kommer den til Rigsdagen, men det Særegne her er, at der er Spørgsmaal om, at Forhold, som i og for sig egne sig til Afgjørelse af Lovgivningsmagtens Ved, overlades til Afgjørelse ved kongelig Anordning. Regeringen har i og for sig ikke noget sært Ønske om, at Sagens Afgjørelse overlades til den, men efter Sagens hele Gang har jeg troet, at den Afgjørelsesmaade, der er foreslaaet i Lovforslaget, er en saadan, som kan være brugelig. Det maa vel erindres, som ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavn fremhævede, at dette Punkt har været særlig Gjenstand for Overveelse i Landstinget, og jeg maa udtrykkelig bemærke, at jeg personlig tilfældig er kommen til at udtale — hvad der er min bestemte Overbevisning —, at jeg ikke kunde tro, at Regeringen vilde bruge den i Formen uindskrænkede Myndighed imod Kommunalbestyrelsens bestemte Indstilling. Som De se, mine Herrer, er jeg for mit Bedkommende altsaa bunden, hvorledes saa end Paragrafen affattes; men jeg tror for Øvrigt ogsaa, det er rigtigt, at man ikke saaledes blot lader det komme an paa, hvad den enkelte Minister har sagt, men at der ogsaa lige over for andre Ministre staar i Loven, hvad der stemmer med den naturlige Opfattelse af Kommunernes Selvstændighed. Kommunernes Selvstændighed med Hensyn til Skattereglers Sætsættelse gaar efter mit Begreb

ikke saa vidt, at Kommunen her skal være uafhængig af Lovgivningsmagten. Jeg tror ikke, den bør gaa saa vidt, at Kommunen, hvor der er Tale om Afgifter fra de almindelige Statteløse, uden særlig Lovhjemmel skal kunne tage sin Bestemmelse. Der er nu et Tilfælde, hvor man troede, at Forholdet kunde henstydtes til Afgjørelse ved kongelig Anordning, men det synes da ogsaa naturligt, at man i et saadant Tilfælde ikke gaar ind i Kommunalbestyrelsens Indstilling. Under Regeringen, at Sagen af en eller anden Grund ikke bliver tilbørlig fremmet, har den jo altid den Udvei at bringe Spørgsmaalet for Rigsdagen.

Sindenburg: Jeg kan være fuldkommen enig med den høitagtede Finansminister i, at det ikke kan være Meningens med § 4 at komme de Personer til Hjælp, som ville anbringe deres Penge paa fordelagtig Maade og kun som et Bihensyn komme den arbejdende Befolkning til Hjælp, men jeg tror paa den anden Side heller ikke, at Saadant vil blive Tilfælde efter det Forslag, som er æret Medlem og jeg have tilladt os at stille. Naar den høitagtede Minister henviste til, at Rentefoden var 4 pCt., saa maa man ganske vist ogsaa erkjende, at 4 pCt. kan være den Rente, man betinger sig ved Ublaar i faste Eiendomme, men da er der ogsaa en utvivlsom Sikkerhed tilfede. Anderledes stiller Sagen sig med Hensyn til de Midler, som en Mand i Egenkab af Entrepreneur stifter i den Bygning, han opfører, thi disse Penge ere, hvad Risikoen angaar, at betragte som sidste Prioritet; saasnart Bygningens Værdi synker, gaar det ud over ham, forinden nogen af de i Eiendommen interesserede Prioritetshavere taber det Allermindste. Naar dette er saa, maa det ogsaa erkjendes, at under de nuværende Forhold er 5 pCt. en meget beskeden Fordel af Kapitaler, anbragte paa denne Maade i Bygninger. Jeg tror ikke at tage fejl, naar jeg siger, at under de nuværende Forhold ville Folk, der speulere i Bygningers Opførelse, gjøre Regning paa en ganske anderledes betydelig Fordel af den Kapital, de anbringe deri, end 5 pCt., og naar altsaa Grøndsen sættes ved 5 pCt., kan man under de nuværende Forhold være sikker paa, at Begunstigelsen ikke vil blive udstrakt til Andre end dem, der have menneskefærlige Formaal. Smidlertid skal jeg tilføie, at jeg har opfattet Bestemmelsen i § 4 saaledes, at Ministeren paa ingen Maade skulde være forpligtet til at yde Fritagelse for Bygningsafgift til Foreninger, som ville nøies med 4 pCt. Rente, saafremt Forholdene skulde forandre sig saaledes, at det blev fordelagtigt at anbringe sine Kapitaler til 4 pCt.; under en saa forandret Rentefod vilde han være baade berettiget og forpligtet til at nægte Frihed for Bygningsafgift i saadanne Tilfælde. Smidlertid skal jeg takke den høitagtede Finansminister, fordi han ikke har stillet sig absolut imod vort Ændrings-